

A vertical photograph of a night landscape. In the foreground, a calm body of water reflects the sky and the scene above. In the middle ground, a small wooden cabin with warm interior lights is situated on a grassy bank. Behind the cabin is a dense line of dark evergreen trees. The sky is filled with stars, and the Milky Way galaxy is visible, arching across the upper half of the image. The overall mood is peaceful and serene.

DOKONALÉ LÉTO

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Dokonalé léto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
Dokonalé léto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOKONALÉ LÉTO

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

MÉ VELKÉ SESTŘE HEATHER GARZOVÉ.
VŽDYCKY JSEM K TOBĚ VZHLÍŽELA
(I KDYŽ JSI NEJMENŠÍ Z RODINY). MILUJU TĚ!

KAPITOLA 1

Nadechla jsem se, zavřela oči a s hlavou opřenu o okýnko auta se nechala hřát prosluněným sklem. Tohle bude dokonalé léto. Když si to zopakuju dostkrát, prostě to bude pravda. Po všem, co se přihodilo za poslední týden, jsem dobré léto potřebovala. Prázdniny před čtvrtákem budou moje, to mi táta slíbil už pár měsíců zpátky. A hodlala jsem si je užít.

Rodiče vepředu ztlumili rádio tak, že bylo sotva slyšet, ale rozeznávala jsem písničku od Taylor Swift. Mně se před deseti minutami vybily airpody, takže mi pečlivě sestavený seznam skladeb do auta – *V pasti na zadním sedadle* – nebyl k ničemu. Cítila jsem, jak pomalu usínám, a vedle mě zaburácel zbytečně hlučně sestřin hlas.

„Ahoj, diváci. Pěkné léto! My jsme teď čtvrtou hodinu na cestě a už toho máme dost. Seznamte se s mou starší sestrou Avery!“

Lauren byla lokty opřená o polštáře mezi námi a v ruce držela telefon otočený kamerou ke mně. Zpoza něj mě její oči úpěnlivě mlčky prosily: *Udělej něco, cokoli, jenom ne ten*

svůj nudný obličej. Vzhledem k tomu, že s tím svým nudným obličejem jsem se narodila, zvedla jsem prsty do V, ale to očividně nebylo dost dobré, protože Lauren otočila kameru zpátky na sebe. „Letos nás rodiče berou doprostřed lesů. Jste připravení na takovou divočinu?“ Natočila záběr z okna, kde se vysoké borovice slévaly v rozmazanou zelenou skvrnu.

Doprostřed lesů nebyla úplně slova, která bych použila k popisu čtyřhvězdičkového rodinného kempu, kde jsme měli strávit léto, ale u videí na sociálních sítích je přehánění klíčem k úspěchu. Zatřepala jsem pouzdrum s airpody, jako by to mohlo popohnat nabíjení. Potřebovala jsem nějakou hudbu, která by přehlušila okolní zvuky a vyčistila mi hlavu.

„Holky, zabalily jste si plavky?“ zeptala se máma, i když bychom s tím teď, čtyři hodiny cesty od domova, stejně už těžko něco nadělaly.

Lauren spustila ruku dolů. „Mami, natáčela jsem.“

„Jé, promiň,“ špitla máma.

„No, už nenatáčím.“

„V tom kempu prý mají velikánskou vodní klouzačku,“ řekl táta, jako by to byla ta nejskvělejší věc, jakou můžou dcery ve věku sedmnácti a patnácti let slyšet. „Superobří pro super děti.“ Zasmál se vlastnímu vtipu a já si nemohla pomoci, abych se nesmála taky.

Lauren na mě vrhla nevěřící pohled a prohodila: „Ale je tam i opravdová voda, ne?“

„Opravdová voda?“ zeptala se máma.

„Jako jezero nebo tak?“

„Ano, je tam jezero i bazén,“ odpověděl táta a zatočil přitom tak prudce, až mě to přimáčklo na dveře.

„Nechápu, proč prostě nemůžeme jet do toho kempu, kde jsme byli pár let zpátky,“ postěžovala si Lauren. „Bylo to blíž a na silnici tolik nefoukalo.“

„Protože letošní léto je naše epické dobrodružství,“ prohlásil táta. „Za rok se Avery bude připravovat na univerzitu a nebude mít na rodinnou dovolenou čas.“

„Přesně tak,“ řekla jsem a usmála se, když se máma otočila pro ujištění, že se jí to nemělo dotknout. Jakmile uviděla můj obličej, plácla mě přes nohu.

Oba moji rodiče měli každé léto volno. Máma přednášela na Kalifornské univerzitě a táta učil v šesté třídě a dělal na druhém stupni trenéra basketbalu. Takže jsme prakticky každé léto, kam až moje paměť sahá, vyráželi za „dobrodružstvím“. Bývala to nějaká chalupa u jezera nebo kemp s pláží. A většinou to fakt bylo dobrodružství. Někdy i celkem fajn.

Na vedlejším sedadle mi u stehna zavibroval mobil a já okamžitě ztuhla. Nechtěla jsem se na něj dívat. Nechtěla jsem číst další a další výmluvy. Chtěla jsem si užít svoje dokonalé léto. Telefon zabzučel znovu. Rychle jsem se nadechla a podívala se na displej. Přesně jak jsem čekala, byla to moje nejlepší kamarádka Shay.

Omlouvám se. Nevydržím celé prázdniny s pomyslením, že jsi na mě naštvaná. Byl to omyl.

Nebylo mi jasné, jak se jí mohlo stát, že se *omylem* líbala s bývalým přítelem svojí nejlepší kamarádky. Rozešli jsme se s Trentem jenom pár týdnů předtím! Dokonce

jsem si myslela, že bychom se mohli dát zase dohromady. Teď jsem přemýšlela, jestli náhodou Shay nebyla tím skutečným důvodem, proč jsme se vlastně rozešli. Očividně se jeden druhému líbili. Byla jsem pitomá, když jsem si myslela, že máme s Trentem jenom náročné období, které na konec překonáme.

Na displeji vyskočila další zpráva.

Byla to obrovská chyba. Prostě jsme se bavili o tom, jak na celé léto odjíždíš a jak nám oběma budeš hrozně chybět! Prosím, odpusť mi to.

Odložila jsem telefon na sedadlo displejem dolů, jako kdyby ty zprávy zmizely, když se na ně nebudu dívat.

„Ahoj, všichni!“ zavolala Lauren znovu do kamery. „Blíží se naše letní výprava do hlubokých lesů. Stromy, jezera, samá nádhera. Doufám, že jste připravení jít do toho se mnou. Řekni něco, Avery.“

Kamera opět mířila na mě. Cítila jsem, jak mě po těch zprávách ještě štípe v očích. Zatnula jsem zuby a donutila se slzy potlačit. Nakonec jsem se otočila k Lauren a nafoukla tváře jako čtverzubec, ryba s obrannou reakcí, kterou jsem dokázala ocenit.

Lauren spustila telefon a povytáhla obočí. „Můžu to publikovat?“

Bylo mi upřímně jedno, co si o mně jejích padesát odběratelů pomyslí. No, vlastně nebylo... a nenáviděla jsem se za to. Jenomže ona na mě zase dělala ty psí oči.

Povzdechla jsem si. „Klidně.“

„Děkuju!“ Oči už měla zase upřené do telefonu a dívala se na nahrávku.

Obrátila jsem pozornost zpátky ke zprávám, které z telefonu ani trochu nezmizely.

Se Shay jsme byly nejlepší kamarádky od prázdnin před třetí třídou, kdy nás za ně Shay prohlásila přes plot. Přistěhovala se do domu za tím naším a seznámily jsme se, když jí jednou přeletěl míč přes plot a přistál mi rovnou na hlavě. Vrátila jsem jí ho a od té doby jsme si několik týdnů každý den u plotu povídaly, dokud se nám nepovedlo přesvědčit rodiče, aby nás nechali bavit se spolu normálně. A přesně tenhle pocit se mi vrátil, když mi říkala o tom, co se stalo s Trentem: jako když jsem dostala míčem do hlavy – překvapení a stud –, jenom bez toho šťastného konce.

Táta vzal další zatačku příliš zoztra.

„Ufff,“ vydechla Lauren a chytila se za břicho. „Budu zvracet.“

Posunula jsem se blíž k okénku. Plný klín zvratků bylo to poslední, o co jsem stála.

Máma plácla tátu přes ruku. „Zpomal trochu.“ Pak se otočila dozadu. „Potřebuješ pytlík?“

„Nevzala sis prášek na nevolnost?“ zeptala jsem se.

„Ano, *Avery*, vzala jsem si ho. Ale očividně nepomáhá.“

„Jenom jsem se ptala,“ namítna jsem.

„Ne, jenom ses neptala. Naznačovala jsi, že jsem něco udělala špatně.“

S mou mladší sestrou jsme nebyly zrovna nejlepší kamarádky, a proto taky nevěděla nic o tom, jak příšerný jsem měla týden, ani o mém telefonu plném zpráv pořád čekajících na odpověď. Nevěděl o tom nikdo. „Omlouvám se. Tak jsem to nemyslela.“

Zachytila jsem tátův pohled ve zpětném zrcátku a on špitl: „*Oheň a led.*“

Posledních pár let táta mně a sestře říkal oheň a led. Byly jsme totiž skoro ve všem opačné. Lauren byla dramatická a všechno řešila, já byla klidná a nechávala věci plynout. Lauren vypadala tak, že si jí nešlo nevšimnout. Vysoká, sportovní, se zářivě blond vlasy a velkýma *modrýma* očima. Vždycky působila šťastně, dokonce i když byla úplně nabručená. Zatímco já byla spíš ten typ, co v davu zapadne. Měla jsem obyčejné hnědé vlasy a normální postavu. Hezký úsměv, ale ne takový, za kterým by se někdo ohlédl. Líbily se mi moje oči. Byly oříškově hnědé a dost jsem toho jimi uměla vyjádřit. I když jsme s Lauren byly naprosté protiklady, tu přezdívku jsem zrovna nemilovala (komu by se líbilo srovnání s ledem?), ale milovala jsem tátu a bylo mi jasné, že jemu to připadá vtipné a roztomilé, a tak jsem se k tomu stavěla jako opravdový pohodář – nijak.

„Zastav! Zastav!“ zaječela Lauren a rozepínala si bezpečnostní pás.

Máma zašátrala ve věcech u svých nohou a táta strhl řízení doprava a zastavil u krajnice. Máma zvedla do vzduchu plastový sáček, ale Lauren v tom okamžiku prudce otevřela dveře, vyskočila ven a s hlasitým dávením pozvracela celý kraj silnice. Dramatizovala úplně všechno, včetně zvracení. Zasténala, opřela se rukama o kolena a čekala na další vlnu.

Máma se obrátila k tátovi. „Nevím, kam tolik spěcháš.“

„Já prostě řídím.“

„Víš přece, že se jí dělá špatně, když bereš zatačky takhle prudce.“

Shlédla jsem k telefonu a pořád se snažila vymyslet, jak zareaguju.

To je super! natukala jsem. *Teď si můžeme porovnat zážitky a koupit mu náhradní balzám na rty.* Tu zprávu jsem okamžitě zase smazala. Nebyla to dobrá příležitost pro debilní vtípky. *V pohodě,* napsala jsem místo toho. *Budeme v pohodě.*

Zaváhala jsem s prstem nad tlačítkem ODESLAT. *V pohodě* jsem se ale necítila. Cítila jsem se zrazená, naštvaná, zmatená a osamělá. Jako bych během jediného týdne přišla o přítele i o nejlepší kamarádku. Měla jsem potřebu ji nějakou dobu ignorovat. Jenomže tyhle pocity mě rozčilovaly. Nechtěla jsem o ni přijít. Čím dřív jí odpustím, tím dřív se přes to dostaneme.

Moji pozornost upoutal tlumený hlas sestry. Opřená zvenčí zády o okénko natáčela další video. Neslyšela jsem, co přesně říká, ale nejspíš to bylo něco o zvracení. Vůbec jsem ta její videa nechápala.

Zavřela jsem oči a ťukla na ODESLAT.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se máma. „Není ti taky špatně, že ne? Jsi taková pobledlá.“

„Cože?“

Máma si prohlížela můj obličej.

„Ne, jsem v pohodě.“ Stalo se z toho moje dnešní oblíbené slovní spojení?

Zadní dveře se otevřely a uvnitř se jako první objevil Laurenin telefon. „Není tady signál,“ řekla a vklouzla dovnitř.

„Hmm,“ odpověděla máma a podala jí lahev vody. „No, jsme v zalesněných horách.“

„Ale v tom tábořišti signál bude, že jo?“ zeptala se Lauren, zabouchla dveře a zapnula si pás.

„Prázdniny bez mobilního signálu by neznamenal konec světa,“ poznamenal táta.

„Cože?“ zalapala Lauren po dechu. „Co tím myslíš? Co to má znamenat?“ Každá její otázka byla o něco hlasitější než předchozí.

„Psalo se to na tom webu, odkaz jsem vám posílala už pár měsíců zpátky,“ odpověděla máma. „Žádná wifi. Příležitost odpojit se od světa.“

„Ty si myslíš, že jsme si to četly?“ vyhrkla Lauren.

Máma pokrčila rameny. „Tak příště si to třeba přečtete.“

Když mi význam těch slov naplno došel, sevřel se mi hrudník a očima jsem sklouzla k telefonu. A ano, vedle mojí zprávy svítil červený trojúhelník. Neodeslala se. Možná jsem měla mít radost, že nedostupnost signálu splní moje prchavé přání ignorovat Shay, ale místo toho jsem se cítila o to hůř.

„Potřebuju udržovat svůj kanál!“ zakňučela Lauren. „Moji odběratelé se mnou počítají! Slíbila jsem jim pravidelné informace po celé léto! Tohle je naprosto a totálně nefér. Ohledně takových věcí nás musíte varovat.“

„Možná je tohle pro vás obě nejlepší,“ řekla máma a podívala se na tátu.

Strčila jsem si napůl nabitě airpody do uší a pustila si svůj jediný stažený playlist – *Lásku potřebuji i emaři*. Většinu hudby jsem měla jenom online. Takže takhle bude vypadat moje dokonalé léto?

KAPITOLA 2

Přestože kemp Medvědí louka zjevně zůstal trčet v minulém století, byl docela hezký. Mezi borovicemi tu byla uhnížděná několikapatrová hlavní budova, teple žlutý maják uprostřed temnoty. Nebe za ní bylo poseté konfeta-mi bělavých hvězd. Na takový letní výhled bych si mohla zvyknout.

Táta zajel na parkoviště před budovou. „Tak jsme tady. Vezměte si věci a jdeme se ubytovat.“

Moje sestra pro jednu nebyla schopná slova, když se přes sklo dívala na dům před námi. Ale netrvalo to dlouho. „Na takovémhle místě přece musí mít wifi... ne?“ zeptala se mě potichu.

„Nebo aspoň knihu přání,“ poznamenala jsem.

„Cože?“

Naznačila jsem, že píšu do otevřené knihy. „Prosím, zařídte tady wifi. Děkuji.“

Lauren si odfrkla a vystoupila z auta.

Otevřela jsem dveře a vylezla ven za zbytkem rodiny. Ve vzduchu visela ostrá, kyselá vůně borového jehličí a byl

tak chladný, až jsem začala uvažovat, že z kufru vyhrabu mikinu.

„Je tu zima,“ ozvala se Lauren z druhé strany od auta. „Bude tady taková zima celé léto?“

„Jenom po západu slunce,“ ujistil ji táta. „No není to nádhera, holky?“ Z boku mě objal.

„Vezměte si, jaký to má potenciál!“ zahuhlala Lauren hlubokým hlasem. Citovala to, co říkal táta na začátku každé prázdninové cesty. Někdy mi připadalo, že je víc nadšený z toho, jaký by výlet mohl být, než jaký nakonec ve skutečnosti je.

„Přesně,“ souhlasil táta. „Naše poslední společné prázdniny předtím, než se všechno změní.“

„Pořizuješ si novou rodinu?“ zeptala jsem se, abych to obrátila ve vtip, než začne být přehnaně vážný. Pořád mi zbýval celý rok před nástupem na vysokou. A navíc, pokud mi vyjdou plány, půjdu na Kalifornskou univerzitu a nejspíš zůstanu bydlet doma. Co se podle něj vlastně tolik změní? Mně připadalo, že nic, a nebyla jsem si jistá, jestli nad tou myšlenkou cítím spíš úlevu, nebo zklamání.

„Možná bych vás tady mohl všechny vyměnit za mladší model.“ Otevřel kufr auta.

Máma ho zpražila pohledem a přitiskla si na prsa polštář.

„Tebe jsem tím nemyslel,“ řekl táta. „Myslel jsem děti, protože vyrostou a opustí nás.“

„Jo, jasně, teď jsi to zachránil,“ ušklíbla se máma.

Vyložili jsme věci z auta a vlekli se s nimi vydlážděnou cestou k vysokým dřevěným dveřím hlavní budovy. Měla jsem batoh plný prázdninových úkolů na podzimní výbě-

rové předměty a kufr úplně přečpaný, protože dva měsíce mimo domov si žádaly spoustu oblečení. Táta otevřel a všichni jsme vešli dovnitř.

Ve vstupní hale to bylo stejně krásné jako venku. Ze středu kruhové místnosti vyrůstal dub a natahoval větve k nebesům nahoře. Všechno tu bylo ze dřeva – podlahy, stoly, dokonce i stropy, jako bychom vešli dovnitř stromu.

Z chodby na opačné straně haly se linula hudba.

Lauren se svezla na lavičku postavenou okolo kmene stromu, zatímco táta vyrazil k přepážce, za níž seděla dívka od pohledu jen o málo starší než já. Na zeleném triku s límečkem měla velké písmeno *D*. Bylo to její jméno, nebo jen iniciála?

„Dobrý den! Vítejte na Medvědí louce,“ řekla přehnaně přátelským hlasem. „Vaše příjmení, prosím.“

Nechala jsem si těžký batoh sklouznout z ramene, spustila jsem ho na zem vedle Lauren a odložila tam i kufr.

„Young,“ řekl táta.

„Vítejte, Youngovi.“ D natukala něco do počítače a rozložila pro rodiče natříkrát poskládaný leták. „Teď jsme tady v hlavní budově. Je to centrum dění. V pátek tu máme filmové večery.“ Ukázala směrem k chodbě, ze které se linula hudba. „Středeční večery patří bingu.“

„Myslím, že s bingem bych mohl začít,“ poznamenal táta.

D se na něj široce usmála. „Taky pořádáme taneční kurzy a ukázky řemesel. V téhle budově se prostě každý den něco děje.“

„To je super!“ prohlásila máma a zamrkala na nás. Lauren obrátila oči v sloup.

„Na trávnících za budovou je tady prostor pro venkovní sporty – badminton, volejbal a tak – a potom tu máme tenisové kurty a bazén.“

„Slyšeli jsme, že tu máte gigantickou klouzačku,“ podotkla jsem a táta se na mě vděčně usmál.“

„Přesně tak. Je největší v celé Kalifornii!“ odpověděla nadšeně D. Pak znovu ukázala do mapky. „Jídelna je uprostřed mezi chatami. Tam budete chodit na jídla.“

„Na všechno jídlo?“ zeptala se Lauren.

D se podívala do počítače. „Vaše ubytování zahrnuje dvě jídla denně. Máme tady malý obchod, kde se dá nakoupit mléko a cereálie a další věci na ten zbytek.“

Když D ukazovala rodičům, kudy vede cesta k naší chatě, otevřely se vstupní dveře a dovnitř vešla pětičlenná rodina. Dvě z dětí se okamžitě začaly honit okolo stromu, tím pádem i okolo mě a Lauren, a ječely něco o lovu na big-foota. Žena zamířila rovnou ke konvici s kávou a nalila si plný kelímek.

„Kluci, nelítejte tady!“ okřikl je ostře muž a zařadil se do fronty za moje rodiče.

Lauren rozeplula přední kapsu svého batohu a po něčem v ní štrachala. „Filmové večery, řemesla, klouzačky?“ zeptala se tak tiše, abych ji slyšela jenom já. „Je to tábor pro děti?“ Upřeně se zadívala na ta děcka, která běhání nechala. „Mám pocit, že tu pro nás vůbec nebudou kluci v odpovídajícím věku.“

Ve mně tahle představa nevyvolávala pražádné zklamání. Před třemi dny jsem si kluky zakázala. To drama doma ve mně zanechalo hořkou pachuč. A obávala jsem se, že

když teď zůstanu celé léto bez kontaktu se světem, tahle pachut' nezmizí.

Lauren s úlevným oddechnutím z batohu vytáhla dlouhý kabel. „No hurá. Už jsem se bála, že jsem to zapoměla.“

„Super, že si můžeš tu svou předraženou baterku pravidelně nabíjet.“

„Nevzdala jsem se naděje na wifi. A i kdyby tady fakt nebyla, tak můžu pořád natáčet a udělat z těch videí na konci prázdnin nějaký sestřih. Na něco přijdu,“ prohlásila, jako by pořád sama sebe uklidňovala.

Přemýšlela jsem, jestli na něco přijdu já, jestli se dokážu nějak spojit s Shay, zbavit se té pachuti a tíhy na hrudi.

Moji pozornost znovu upoutala hudba znějící z chodby, a tak jsem se zvedla a šla se podívat, odkud vychází. Udělala jsem sotva pár kroků, než se jeden z kluků pobíhajících kolem stromu srazil s tou ženou, která si nesla kávu, a kelímek vylétl do vzduchu. Sledovala jsem oblouk jeho letu jako ve zpomaleném filmu. Obsah z něj vyletěl do prostoru mezi námi a zmáčel mi celý předeek bílé košile. Kelímek dopadl na podlahu a třikrát poposkočil, než se odkutálel po tmavých prknech a zarazil se o moji šedou conversku. Nejdřív jsem teplotu tekutiny necítila, ale pak mě začalo pálit celé břicho. Zalapala jsem po dechu a odtáhla si politou látku dál od kůže.

„Panebože!“ zaječela někde za mnou D.

„Kluci!“ vykřikl znovu ten muž.

Žena s prázdnýma rukama zírala nejdřív na mě a potom na kelímek u mých nohou, jako kdybych za to vlastně mohla já. „Promiňte,“ vylezlo ze mě.

Máma odněkud vyčarovala roli papírových utěrek a dala se do utírání podlahy. Táta pomáhal Lauren odnést naše zavazadla dál od rozlévajících se louže. Nebylo mi jasné, jak vůbec mohlo něco na podlaze skončit, když jsem měla kafe na košili nejmíň hrnec. „Jsi v pohodě, Avery?“ zeptal se táta.

V tu chvíli už u mě stála D. „Toalety jsou támhle. Pojď se mnou.“ Beze slova jsem ji poslechla. Prošly jsme halou do chodby, odkud jsem předtím slyšela hudbu. Teď zněla hlasitěji – byl to film? Rádio? –, ale když jsme míjely dveře, odkud zjevně přicházela, dovnitř nebylo vidět. D pokračovala až na konec chodby.

Jakmile jsem byla bezpečně zavřená na toaletách, svlékla jsem si košili, odhodila ji na umyvadlo a prohlížela si kůži na břiše. Byla zarudlá, ale spálená ne. D vzala ze štosu u umyvadel papírovou utěrku, namočila ji do studené vody a podala mi ji. Přitiskla jsem si ji na břicho.

„Nemám dojít pro zdravotnici?“ zeptala se mě.

„Cože? To ne.“ Už tak jsem si připadala dost hloupě. „Jsem v pohodě.“

„Určitě?“

„Sprchuju se hodně teplou vodou. Očividně jsem se přesně na tuhle situaci připravila.“

D se nezasmála, jenom zvedla moji košili. „Nechám to vyprat a doručit k vám do chaty.“ Vycouvala z místnosti a dveře se za ní zavřely.

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu sloupala utěrku z břicha, abych si mohla kůži prohlédnout ještě jednou. Zarudlost už ustupovala. Odhodila jsem mokrou utěrku do koše s pozlaceným okrajem a otočila se ke dveřím.

Asi jsem si měla uvědomit dřív, že tam stojím jenom v podprsence, protože moji košili odnesla přehnaně horlivá zaměstnankyně (nebo možná spíš vyděšená, že bychom si mohli stěžovat), a že jsem v pasti. Tiše jsem zabručela a otočila se dokolečka. Bylo to tam pěkné – záchody byly v samostatných místnostech s plnými dveřmi, obklady z lesklé žuly, baterie z naleštěné mosazi. Ale chyběla tu přesně ta věc, kterou jsem potřebovala – skříň plná náhradního oblečení.

Zatímco jsem přemýšlela o nějakém řešení poskládaném z papírových ručníků, dveře se znovu otevřely a dovnitř se vrátila D.

S úlevou jsem se nadechla. „Mohla bys prosím říct...“

Než jsem tu větu stačila dokončit, podala mi modré triko. „Vezmi si tohle.“

„Anebo bys mi mohla přinést přesně to, co potřebuju.“

Usmála se. „Potřebuješ ještě něco?“

„Kafe?“

Na chvílku zaváhala.

„To byl vtip.“

„Aha...“ Vypravila ze sebe to nejhorší zdvořilostní uchechtnutí na světě a odešla.

Rozložila jsem triko a podívala se na něj. Na zádech mělo logo kempu Medvědí louka – přátelského medvěda a tři borovice – a zepředu slovo PERSONÁL.

„Díky bohu za zaměstnance, co se bojí stížností,“ zamumlala jsem a natáhla si ho přes hlavu.

Na chvíli jsem se nahnula nad umyvadlo a podívala se do zrcadla nad ním. Hnědé vlasy mi zplihle visely k rame-

nům a oříškové oči jsem měla unavené. Bylo už pozdě vrátit se domů?

Prudce jsem vydechla. Bylo mi jasné, že domů to nepůjde, ale postel byla druhá nejlepší možnost a existovala jenom mimo tyhle toalety. Prohrábla jsem si vlasy rukou, otřela si trochu řasenky zpod očí a vyšla z místnosti do chodby.

Tentokrát jsem se u dveří, ze kterých předtím zněla hudba, zastavila a nakoukla jsem dovnitř.

Bylo tam malé hlediště se sedačkami jako na stadionu, obrácenými k jevišti. V hledišti byla tma a prázdno, ale na pódiu se svítilo a bavila se tam tříčlenná kapela obestavěná hudebními nástroji. Přemýšlela jsem, k čemu tady potřebují živou hudbu. Že by k bingu?

„Zabloudila jsi?“ ozvalo se a já se lekla.

Po mé pravé straně se za poslední řadou sedadel potažených červeným sametem krčil další kluk a zavíral víko pouzdra na kytaru. Měl dlouhé vlnité vlasy a pronikavě modré oči, které jako by viděly až do mě.

Málem jsem o krok ucouvla. „Vyděsil jsi mě.“

Vstal, a i když byl průměrně vysoký, něco na jeho postoji nebo sebevědomém pohledu jako by ovládalo celou místnost. „Jsi tady nová?“ Ta otázka nezněla hrubě, ale přátelská taky nebyla.

„Jo, zrovna jsem přijela.“ Hledištěm zařinčel úder do činelů, a když jsem se ohlédla, viděla jsem, jak mohutný, snědý bubeník vstává ze stoličky.

„Pardon!“ vykřikl, zavírbloval na jeden z menších bubnů a zasmál se.

„Vy jste... máte tady... kapelu?“ zeptala jsem se toho kluka vedle sebe.

Povytláhl na mě obočí.

„No, jasně, očividně máte, ale kvůli čemu?“

Konečně se lehce usmál a zasvítilo mu v očích, takže vypadal o něco přístupněji. Jestli tohle zvládlo lehké pousmání, zajímalo by mě, co dokáže jeho opravdový úsměv.

„Hmm, hlavně kvůli... hudbě, že jo.“

Obrátila jsem oči v sloup, ale usmála jsem se taky. „Kvůli hudbě? To není zrovna originální. Já bych to dělala kvůli fanynkám... nebo drogám.“

„Já vím už dávno, že jsem zaprodanec,“ vmetl mi na oplátku.

Můj úsměv se rozšířil. Nemohla jsem si pomoci. Byl to dneska první člověk, který zřejmě chápal moje pitomé vtípky. „A kde je možné si tu hudbu poslechnout?“

„Hrajeme během večerí.“

„Živá hudba u večere? To je nóbl.“

„Pro naše namyšlené hosty jenom to nejlepší.“

Zamrkala jsem, jak jsem si nebyla jistá, jestli si do mě chtěl rýpnout nebo ne. Ne, už předtím jsme přece vtipkovali. Dělal si legraci. „No, jestli hudba nepatří k lidským právům, tak by měla.“

„Souhlas.“ Zvedl pouzdro s kytarou.

„Brooksi! Jdeš už?“ zavolal někdo další z kapely. Ostatní tři mířili k černé oponě za jevištěm.

Brooks na ně mávl, ale oči měl pořád upřené na mě. „Jo!“ Spustil ruku k tělu. „A ty jsi?“ zeptal se, jako kdyby se mi tím, že někdo vykřikl jeho jméno, představil.

Vlastně mi to tak připadalo taky. „Avery.“

„Avery. Většinou máme zkoušky po večeri. Příště přijď o něco dřív a řekneš mi, co si o tom myslíš.“ A pak se mu po tváři rozlil ten opravdový úsměv, na který jsem čekala. A měla jsem pravdu, byl kouzelný. Lehce jsem přikývla.

Prošel okolo mě, udělal několik kroků uličkou a otočil se. „Ukazuje ti to tady Janelle?“

„Hm... ne.“ Ukázala jsem si palcem přes rameno. „D.“

„No, tak vítěj na Medvědí louce, kde budeš mít málo peněz a ještě míň trpělivosti.“

„Co?“ vypadlo ze mě zmateně. A pak jsem si vzpomněla na triko, které jsem měla na sobě. To pro zaměstnance. Myslel si, že tu budu pracovat.

Otevřela jsem pusu a chtěla ho opravit, ale místo toho ze mě vylezlo: „Děkuju.“ *Proč* jsem to říkala? Okamžitě mě napadly dva důvody. Zaprvé, nesnášela jsem, když si kvůli mně někdo připadal jako blbec, a zadruhé, pořád se tak kouzelně usmíval.

Brooks se napůl rozběhl k pódiu a dohnal ostatní kluky. Zatahala jsem se za lem trika. Debilní triko.

„Tady jsi,“ ozval se za mnou Laurenin hlas. „Všichni na tebe čekáme. Co tu vůbec děláš?“ Podívala se za mě, do teď už prázdného sálu.

„Nic. Už jdu.“

V hale u recepce stála ta žena, co rozlila káfe, a s celou rodinou poslouchali D, která jim popisovala vybavení kempu. Naši rodiče postávali se zavazadly u dveří.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se mě táta, když jsem k nim došla.

„Jo, v pohodě,“ ujistila jsem ho.

„Měla bys jít tu ženskou zmlátit,“ prohlásila Lauren a přimhouřila oči k recepci.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že jsem tomu klukovi vlezla do cesty nebo tak něco.“ To bylo jediné, co mě napadlo – že se mi to dítě pokoušelo vyhnout. Proč by se ta paní jinak tvářila, že to byla moje vina? „Ale možná se podívám po té knize přání.“ Předstírala jsem, že píšu na papír. „Víc wifi, míň horkých nápojů.“

Lauren si hlasitě, pohrdavě povzdechla.

Táta na mě mrkl. „Oheň a led.“

„Jasně,“ řekla jsem. *Prostě to nech být, Avery. Nech všechno být.*

Máma nám rozdala karty, které sloužily jako klíče. „Tak se pojdte podívat, jak vypadá náš domov na příští dva měsíce.“

KAPITOLA 3

„Užijte si nádherný večer!“ popřála mi dívka, která mi kleš-těmi na talíř pokládala celozrnný rohlík. Byl čas večere a nacházeli jsme se ve velké jídelně, která připomínala jídelnu ve škole a večerelo se tu formou bufetu. Na rozdíl od hlavní budovy i naší rodinné chaty, které se zdály nově postavené, byla zřejmě pozůstatkem z minulosti kempu – obložený strop, blikající osvětlení, dubové zárubně dveří. Ale docela se jim povedlo to všechno zakrýt hezkými stoly a židlemi a velkými zarámovanými obrazy jezera a okolních lesů.

Večer předtím jsme se ubytovali a po probuzení strávili den objevováním kempu – obchodu, sportovišť, jezera, hlavní budovy – a táta vymýšlel, jaké nejrůznější aktivity můžeme během léta vyzkoušet. A i když nakonec jediné, co jsme ten den podnikli, byl rodinný turnaj v badmintonu, chtělo se mi strávit zbytek večera zalezlá ve srubu čtením nebo něčím takovým.

„Řekneš mi to ještě jednou na kameru?“ zeptala se Lauren a zvedla telefon, jako kdyby to ani nebyla otázka, ale požadavek.

„Cože?“ vyhrkla zaskočeně ta dívka. Na jmenovce měla napsáno TIA.

„To s tím nádherným večerem. Přitom, jak mi dáváš na talíř ten rohlík.“ Zvedla svůj talíř, aby ho měla v záběru.

„Lauren, ne každý chce dělat komparz ve tvém filmu.“ Soucítila jsem s tím bezradným výrazem v Tiině obličeji.

Lauren na mě mávla rukou. „Není to film. Mám vlastní kanál. Prostě takové střípky ze života. Tohle bude součást průřezu z prázdnin. Prosím?“

„Jasně!“ odpověděla Tia a zničehonic nasadila oslňující úsměv.

Asi moji pomoc nepotřebovala. Stejně to prakticky nikdo neuvidí. Koho by zajímaly záběry střípků z našeho nudného života? Posunula jsem se dál, naložila si na talíř salát a rajčata a utopila to všechno v bylinkové zálivce. V jídelně už sedělo několik rodin, každá u svého vlastního kulatého stolu. Rodiče na mě zamávali z místa, kde už se pustili do jídla.

Usadila jsem se naproti mámě. Telefon v kapse se mi zabodával do kyčle, a tak jsem ho vytáhla a položila si ho na stůl vedle talíře.

„Mám tam hudbu,“ vysvětlila jsem mámě, která se na telefon zadívala, jako by byl úplný nesmysl ho tady s sebou nosit. „Teď ji samozřejmě poslouchat nebudu.“ Ráda jsem poslouchala hudbu při chůzi. Jako soundtrack k životu.

„Stejně ji nepotřebuješ. Mají tady na večeri živou hudbu.“ Natáhla krk a rozhlédla se kolem.

Srdce jako by mi zastavilo. Nemohla jsem uvěřit, že jsem na to zapoměla – během večere tu hrál Brooks a jeho ka-

pela. Trochu jsem se na židli přikrčila, jak jsem si v duchu přehrávala svou včerejší lež.

Právě když jsem si uvědomila, že žádnou hudbu neslyším, máma se otočila zpátky a řekla: „Museli si udělat přestávku nebo tak něco. Když jsme sem došli s tátou, tak hráli.“

V jednom rohu jídelny bylo postavené provizorní pódium a ležely tu opuštěné nástroje. Ve výhledu mi ale dost zacláněla máma.

„Před chvílí, ohlašovali desetiminutovou pauzu,“ ozval se táta.

Deset minut. Zvládnou se najíst za míň než deset minut. Protože vyhýbat se Brooksovi mi připadalo jako ten nejdospělejší způsob, jak vyřešit problém, který jsem si vytvořila. Povzdechla jsem si. Asi jako vyhýbat se Shay, než jsme odjeli? Ne, nějak to vyřeším, ale ne teď, uprostřed jídelny. Zvláště vzhledem k tomu, že moje vysvětlení by znělo asi nějak takhle: *No, ty ses usmíval, takže je ti snad jasné, že jsem tě nemohla opravit a říct, že tu nepracuju.*

„Přidala jsem si na seznam přání k narozeninám další věc,“ ohlásila Lauren, když si pokládala talíř s večeří na stůl a sedala si vedle mě. „Ruční stabilizátor na telefon. Zlepší to kvalitu mých videí.“

„Máš narozeniny až za pět měsíců,“ připomenul jí táta.

„Já vím. Dávám vám na to spoustu času.“

Věděla jsem, že rodiče, zvláště táta, si o jejím koníčku myslí, že je to prostě jenom koníček. Ale moc o tom nemluvili, spíš se snažili její pozornost obrátit k jiným věcem.

Máma ukázala na zalamovaný program položený uprostřed stolu. „Kdyby to někoho z vás zajímalo, tak dnes-

ka večer bude v dolním amfiteátru nějaký motivační řečník,“ upozornila nás a předvedla dokonalý příklad odvádění pozornosti.

„A k čemu nás chce motivovat?“ zeptala jsem se.

Lauren doširoka rozpráhla ruce. „K produktivnímu životu bez internetu.“

„K pletení ponožek a pečení banánového chleba?“ nadhodila jsem a ušklíbla se.

Máma protočila oči. „Fakt? Takhle si představuješ život před internetem?“

„No, asi jste taky studovali souhvězdí a psali poezii,“ odpověděla jsem.

Táta zašermoval vidličkou. „Já jsem fakt jeden semestr na univerzitě chodil na kurz astronomie.“ Otočil si program k sobě. „Nedivil bych se, kdyby tady nabízeli nějaké pozorování noční oblohy... Ha!“ Zabodl vidličku doprostřed stránky a rozzářily se mu oči. „Tady se splní každé vaše přání.“

Při pohledu na tátovu vidličku a potrhlý výraz jeho obličeje jsem se usmála. Hvězdy byly večer předtím opravdu nádherné. A *byla* by zábava naučit se víc než jenom pár nejznámějších souhvězdí.

Nastrkala jsem si do pusy několik soust salátu a vstala.

„Už jsi najedená?“ podivil se táta.

Polkla jsem. „Jo, ten badminton mě úplně odrovnal.“ Sebrala jsem ze stolu telefon.

Lauren si nad mou chabou výmluvou odfrkla. Ozvala se zpětná vazba mikrofonu a já co nejrychleji zase zapadla na židli. To *nebylo* deset minut. Nebylo to ani pět.

„Nemusíš tady zůstat,“ ujistil mě táta, jako kdybych si to rozmyslela kvůli němu.

„To je v pohodě, půjdu pak s vámi.“

Lauren na mě podezíravě přimhouřila oči, ale jedla dál.

Z reproduktorů se ozval Brooksův hlas. „Jsme zpátky s vámi a připomínám, že přijímáme objednávky. Seznam písniček je na zadní straně programů, které máte na každém stole.“ Byl jejich hlavní zpěvák?

„Ahoj,“ řekla Lauren s očima přilepenýma k pódiu, na které na rozdíl ode mě očividně viděla bez překážek. Přikrčila jsem se o něco víc a sáhla po programu ve stejném okamžiku jako ona. Nechala jsem jí ho.

„Ahoj kdo?“ zeptala se máma.

Lauren přelétla očima seznam písniček a podala mi ho.

„Ahoj, sympatická kapelo uprostřed lesů. Počítejte se mnou. Avery, podívej se na to. Něco si vybereme.“

Shlédla jsem k seznamu, který obsahoval převážně starší kousky – Beach Boys, Elvise, Beatles a podobně. Nic z toho se neblížilo punkrockovému stylu, který jsem letmo zaslechla včera. Nakoukla jsem okolo mámy k pódiu a uviděla někoho, kdo nebyl Brooks, zpívat písničku od Billyho Joela. Měl hezký hlas – sametový a tak akorát nakráplý.

Táta, který už se na kapelu díval taky, prohlásil: „Ti jsou moc staří na to, abyste se s nimi kamarádily.“

„Jak víš, kolik jim je?“ zeptala se Lauren.

Nebyla jsem si jistá, kolik tak může být těm ostatním, ale Brooks zas tak staře nevypadal. Zhruba jako já. Jenomže Lauren bylo teprve patnáct, takže jsem chápala, proč táta vymezuje hranice.

„A navíc,“ přidala se máma, „jsou tady na brigádě. Tohle není žádná seznamka. Je tady spousta hostů, se kterými si to přes léto můžete užívat.“

Lauren málem vyprskla vodu přes celý stůl.

Zakroutila jsem hlavou a zašeptala: „Mami, to znělo, jako bys mluvila o sexu.“

Teď zase byla v šoku máma. „Tak jsem to nemyslela!“

„Jak se můžou významy slov tak posouvat?“ podivil se hlasitě táta.

Lauren se zasmála a potom se lítostivě zahleděla na svůj telefon. „Škoda, že jsem si celý tenhle rozhovor nenatočila.“

„Je tam něco dobrého?“ zeptal se táta a ukázal na seznam, který jsem měla v ruce.

Podala jsem mu ho a hned toho zalitovala, protože máma si posunula židli blíž k němu a úplně mě tak odhalila. Zůstala jsem sedět nehybně, abych neupoutávala pozornost ještě víc. Nikdo z kapely se na mě nedíval. Zpěvák, hubený bledý kluk s delšími hnědými vlasy, držel při zpěvu stojan mikrofonu v obou rukou. Sotva se u toho pohnul. Bubeník se skořicovou kůží vypadal, jako by radši byl kdekoli jinde než právě tady. Blondák s basou se pořád ohlížel na zeď, kde jsem si všimla hodin. A Brooksův impozantní postoj, který jsem zaregistrovala den předtím, teď nebyl impozantní ani z poloviny. Zdálo se, jako by nejradši splynul s nátěrem na zdi, jak tam tak brnkal do strun s nulovou energií.

Překvapilo mě to, ale pak jsem si všimla, že to v jídelně hučí hovory, cinkáním příborů a smíchem a hudbě nikdo moc pozornosti nevěnuje. Pro takové publikum se asi hraje těžko. Jako kdyby cítil můj pohled, Brooks se zadíval na mě.

Do háje.

Věnovala jsem mu lehký úsměv a zamávání. Když si prohlédl stůl a moji rodinu, svrástil obočí. Možná mě nepoznal. Nebo se mě snažil nějak zařadit do toho, co předtím považoval za pravdu. Úsměv mi neoplatil, jen odvrátil zrak.

Během následující půlhodiny rodiče a Lauren pokračovali v hovoru a já předstírala, že se ho účastním, i když jsem ani trochu nedávala pozor. Snažila jsem se zachytit Brooksův pohled. Chtěla jsem mu říct *promiň* nebo tak něco, ale už se po mně neohlédl.

Zlobil se na mě? Ale proč? Ani jsme se neznali. Bylo to jenom hloupé nedorozumění. Vysvětlím mu to. Předtím mě prostě překvapil. Řeknu mu to a bude po problému.

A tak, když rodiče ohlásili, že jsou hotoví, a zvedli se k odchodu i s Lauren, řekla jsem: „Jdu si ještě prohlídnout nabídku dezertů.“

„Dobře, uvidíme se v chatě,“ odpověděl táta.

Lauren ukázala na pódium a řekla něco mámě, když odcházely. Máma jenom zavrtěla hlavou.

Poslechla jsem si tři další pomalé, utahané písničky, než se Brooks nahnul k mikrofonu a řekl: „A tím dneska končíme. Děkujeme vám, že jste byli tak dobré publikum. Uvidíme se zítra.“

Zatleskala jsem, ale když se ke mně vůbec nikdo nepřidal, spustila jsem ruce zpátky na stůl. Pak jsem sledovala, jak si Brooks a ostatní balí nástroje a odcházejí bočními dveřmi z pódia. Vstala jsem, ohlédla se přes rameno a následovala je. Dohnala jsem je vzadu za budovou, kde naklá-